

Burgos, 26 de juny de 1937

Estimadíssima nina meva:

Ja som centenaris en correspondència! Avui sí que té sentit preguntar, com feies tu força dies enrere: fins on arribarà aquesta numeració? Fins on Déu vulgui, i tant de bo no passem gaire d'aquest centenar, que ens recorda els dies, les setmanes i els mesos que dura la nostra trista separació. En ella i a través d'aquest centenar de cartes hem après a estimar-nos més i més i, si ja és gran el nostre amor, quan Déu permeti que puguem reunir-nos un altre cop, tots dos amb els nostres fills, haurem avançat tant en el nostre saber i el nostre coneixement d'estimar-nos que ens semblarà que abans de separar-nos gairebé no havíem arribat a conèixer-nos. Per part meva, si més no, són tants i tants els racons de la teva ànima serena i ferma que encara no coneixia, i tan sublims els aspectes del teu cor que no havia aconseguit descobrir, que em semblaran sempre molt pocs els anys que Déu vulgui concedir-nos per aplicar-me a estimar-te com et mereixes.

Accepta aquesta expansió com un substitut imperfecte de les carícies i les tendreses que ens hem perdut en estar separats el dia del teu aniversari i del meu, el de l'aniversari del nostre casament, les festes dels nostres patrons Sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat, el sant del meu germà i tants d'altres que potser no recordo ara.

Avui m'ha arribat també la teva carta número 100 i em completa el centenari una postal de la Neus, molt salada, del dia 23.

Jo estic content de sentir-me acompanyat per tots vosaltres i sento una completa pau interior que he d'interpretar com un consol molt gran del Cel. Desitjo que tu el comparteixis i que rebis avui els centenars de milions de petons del teu

Manel